

А ядосаниятъ волъ на роговетъ си я наболъ и притисналъ до стѣната, а овенътъ я блъскалъ по ребрата.

И хитрата лисица прѣдала грѣшна си душица — умрѣла и се прострѣла.

— Проклетата лисана въ колибата остана; що ли прави, та се още бави? Отвори ми, мецана — салъ овена да хвана, вълкътъ проговорилъ и уста си страшно отворилъ.

Мецана му отваря и проговоря:

— Моя дѣлъ да не закачишъ, че лошо ще патишъ!

Вълчо въ колибата се втурналъ, но волътъ го катурналъ и притисналъ до стѣната, а овенътъ го заблъскалъ съ главата и нашъ вълчо се прострѣлъ, затрѣпералъ и умрѣлъ.

Меца дълго чакала и жби си тракала за плячка богата и не знаела, що ще ѝ пати главата.

— И вълчо не излиза, какво ли му стана? помисли мецана и за работа се хвана.

Тя се облиза и въ колибата влиза.

Но волътъ я мушналъ съ рогата; овенътъ я удрялъ съ главата; свинята квичала и съ жби я дърпала; гжската съскала и въ очи я щипала; а гордиятъ пѣтелъ се изправилъ на гредата, разперилъ си крилата, и страшно крѣщѣлъ:

— Дайте я на менъ, азъ да я убия, кръвта ѝ да изпия! Дайте я на менъ!

Изревала мецана, та поехтѣлъ балкана, па се измъкнала изъ вратата и хванала гората. И разпръвяла на всички звѣрове — познати и непознати, какво щѣла да си изпати. Какъ вмѣсто ловъ да хване, сама ловъ щѣла да стане... Какъ страшниятъ волъ съ рогове я болъ; какъ овенътъ я блъскалъ съ главата, та ѝ потрошилъ ребрата; какъ наежената свиня съ жби я рѣвала и кожуха ѝ съдрала, а проклетата гжска почнала да съска, да крѣка и въ очи да ѝ бърка. Но най-страшенъ билъ този крѣщѣлъ (това е гжшия пѣтелъ):

— Дайте я на менъ! Азъ ще я убия, кръвта ѝ ще изпия!

И. П.

